

Géčko

casopis.gymkrom.cz

1/2017-18

DOBY DÁVNÉ I BUDOUCÍ

Žádná skládka

Milí čtenáři,

po začátku školního roku v září nám nastal i začátek roku časopiseckého – vychází další číslo časopisu žáků Gymnázia Kroměříž, tentokrát s evidenčním číslem 1/2017–18. Před třemi lety, než se Géčko „znovuzrodilo“, nebyla jeho pověst valná. Sice jsme tehdy mohli hrdě tvrdit, že se na obsahu podílela každá třída, ale to jenom díky tomu, že časopis sloužil jako odkladiště článků okopírovaných z webových stránek školy, které pojednávaly o všelijakých školních akcích. Všichni to známe: „dne čtrnáctého dvanáctý se naše třída zúčastnila exkurze do místní skládky odpadu, viděli jsme tam kontejnery, kabely a komíny, výlet se nám moc líbil a těšíme se na návštěvu čističky vody v lednu“ a tak dále a tak dále. Dá se tedy považovat za malý zázrak, že do tohoto roku naše redakce vstupuje s předsevzetím vydat, pokud všechno půjde podle plánu, šest čísel nabitých články, které se budou zabývat tím, co nás, žáky Gymnázia Kroměříž, opravdu zajímá. Víme, že s tímto receptem můžeme slavit úspěch – každé z loňských vydání si z našich internetových stránek stáhlo na dvě stě lidí.

Uvědomujeme si však také, že pošramocená reputace z dob minulých nezmizí jen tak mávnutím kouzelného proutku a že cesta do dob budoucích nevede jen přes tvorbu již zmíněného obsahu, který bude pro čtenáře zajímavý. Ten přesto zůstává základním kamenem, na kterém chceme dobré jméno našeho studentského časopisu rozvíjet. (Nikoli „školního“! Shodli jsme se na tom, že označení „školní časopis“ naznačuje, že jeho jediným tématem je škola a to, co se na ní děje – ne to, že ho tvoří ti, kdo na škole studují.)

Závěrem dvě poznámky. Koncem minulého školního roku naše gymnázium opustila paní profesorka Moravcová-Musálková, bez které by žádné moje snahy o „obrodu“ časopisu nepadly na úrodnou půdu. Pomník jí staví článek kvarty B, který v čísle také najdete, ale i tak bych jí chtěl na tomto místě za všechno poděkovat. A zadruhé: absolutně netuším, co má znázorňovat naše titulní strana. To protentokrát musí obhájit ostatní...

Příjemné čtení Vám přeje
Martin Veselý

Toto číslo připravili

Martin Veselý, 7. B

Tereza Genzerová, K. B

Ingrid Hamada, 2. A

Svatava Huňová, K. B

Di Di, 2. A

Adéla Přecechtělová, K. B

Václav Vait, S. A

Oldřich Wolf, K. B

Mgr. Jana Buksová

Obsah

Žádná skládka	2
Nejlepší seriál?	3
Svobodně nesvobodné Katalánsko	4
Vzpomínky na paní učitelku	5
Dunkerský zázrak	6
Nejlepší ředitel	7
Učitelské hlášky: díl čtvrtý – pan Pospíšil	8

Nejlepší seriál?

Svatava Huňová

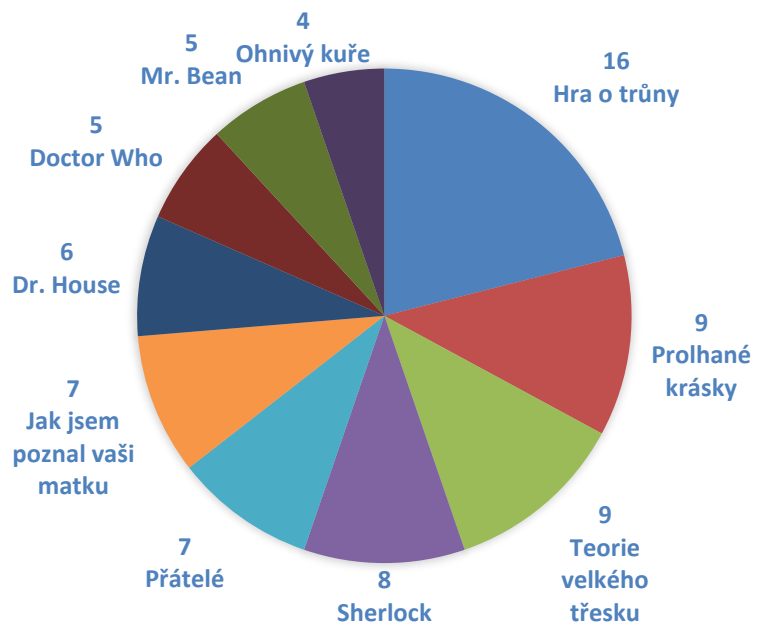
Téma ankety pro toto číslo našeho časopisu jsou seriály. Snad každý z nás někdy nějaký viděl. Některé seriály jsou horší a některé lepší. Na to, které jsou ty nejlepší, jsme se zeptali vás.

Oslovili jsme asi osmdesát žáků a jednoznačným vítězem s poměrně velkým náskokem a šestnácti hlasy je... Hra o trůny! Za ní se umístily dva seriály se stejným počtem hlasů, tedy devíti, a to Teorie velkého třesku a Prolhané krásky.

Důkazem, že i staré seriály nezanikly a stále se z nich těšíme, jsou Přátelé nebo Mr. Bean, kteří byli také často zmiňováni. Jediný český seriál, který jste označovali jako nejoblíbenější, bylo Ohnivý kuře.

Výsledek nás vlastně ani nepřekvapil a určitě potěšil fanoušky vítězné Hry o trůny. Snad jste tímto článkem dostali i nějaké tipy, na co se můžete začít dívat, když zrovna nemáte (jako obvykle) hlavu ponořenou do studií.

O třech vítězných seriálech jsme pro ty, kteří je ještě neznají, něco napsali.

Hra o trůny

„Moje naprostá srdcovka!“ popisuje seriál Olda Wolf. „Proč? Hlavně díky svému MEGA MOC rozvětvenému příběhu, u kterého nikdy nevíte, kdo zemře nebo přežije. Autor knižní předlohy George R.R. Martin si s našimi city skutečně zahrává.“ „Máš rád Neda Starka? Prima, těš se na díl Baelor!“ Samozřejmě mě nenechal chladným ani vztah královny Cersei s jejím bratrem či skvělá scéna zrození draků. Tento seriál je skutečnou růží v trní seriálů s průměrnými zápletkami. Jak už jsem řekl, příběh je nepředvídatelný, surový, vtipný (všichni máme rádi Tyriona) a hlavně neskutečně spletitý! Jen je škoda, že jsou na Facebooku všudypřítomné spoilery.

Je to seriál, na který si musí udělat názor každý sám. Z vlastní praxe však vím, že jakmile se podíváte na dva až tři díly, už vás seriál nepustí. A všem milovníkům GoTka vzkazuji: „Valar morghulis!“

Teorie velkého třesku

Tento seriál se odehrává v univerzitním prostředí kalifornské Pasadeny. Hlavním zdrojem humoru je život teoretických fyziků a jejich střety s běžným životem a ostatními lidmi. Mou oblíbenou postavou je naprosto geniální Sheldon, který má originální pohled na svět.

V Teorii velkého třesku najdeme zajímavě pojatý, dobře zpracovaný inteligentní humor. Nejspíš proto je tento seriál tak populární.

Prolhané krásky

Toto je seriál spíše holčičí, a to nejspíš proto, že pěti hlavními hrdinkami jsou dívky. Jedna z nich ale zmizí během noci, kdy pětice kamarádek přespává ve stodole. Po roce policie najde tělo ztracené Alison a koná se její pohřeb, po kterém ale zbylým čtyřem dívkám z party přijde na mobil první z výhružných zpráv od A, což v nich vyvolává spoustu otázek.

Prolhané krásky je hodně napínavý seriál a můžu vás s jistotou ujistit, že do posledního dílu nebudete vědět, jak to dopadne.

Svobodně nesvobodné Katalánsko

Dočkali se Katalánci? | Oldřich Wolf

Po mnoha letech vyjednávání, protestů a peticí bylo rozhodnuto, že se uspořádá referendum o nezávislosti jednoho z nejproblematictějších, ale také nejdůležitějších regionů Španělska – Katalánska. Toto referendum se uskutečnilo 1. října 2017 a je jasné, že se zapíše jako smutný den do tamní historie. Již před jeho konáním se španělská vláda nechala slyšet, že toto neústavní referendum bude ignorovat a že proti pořadatelům tvrdě zakročí. A skutečně, při konání referenda bylo v ulicích měst Katalánska nasazeno o mnoho desítek až stovek policistů více. Ti však plnili příkazy z Madridu, tedy z hlavního města. Skončilo to tedy tak, že kdo šel volit, dostal obuškem. V tom lepším případě. Na internetu se totiž objevily i snímky, na kterých policisté kopou do Katalánců, kteří přišli jenom vyjádřit svůj názor. Na osm set zraněných. Toto chování policie bylo kritizováno mnohými zahraničními vrcholnými politiky.

Výsledky referenda mluví jasně

Pro osamostatnění se rozhodlo 90 % voličů, tedy zhruba 2 miliony Katalánců. Celková účast dosáhla kolem 43 %, což se dá vysvětlit i tak, že se lidé báli jít volit kvůli následkům, které by mohly přijít ze strany státu, zejména pak právě policie.

Řeklo by se, že se lid jasně vyjádřil. Podle španělského premiéra Mariana Rajoye však byli Katalánci oklamáni ze strany katalánské vlády, která umožnila toto referendum i přes odpor Madridu. Rajoy tedy výsledek neuznal a po katalánské vládě chtěl, aby mu sdělila, zda vyhlásil katalánský parlament samostatnost. Katalánci mu to však ve stanovené lhůtě odmítli sdělit a Rajoy, temperamentní to Španěl, se rozhodl jednat. Omezí tamní autonomii. To je logické, ne? Nespokojenému území vzít část své suverenity. To ho totiž určitě zbaví starostí a bude šťastné jako nikdy a určitě se uklidní a nebude se mu chtít od „dobrého Španělska“ pryč! Ve výsledku to znamená, že v čele parlamentu nebudou moci být separatističtí politici, tedy například současný katalánský premiér Carles Puigdemont.

To se taky stalo, Rajoy nechal odvolat katalánskou vládu a vyhlásil předčasné volby, které se budou konat tři dny před Vánocemi (*tj. shodou okolností v den, kdy toto Géčko vychází – pozn. red.*). Nezapomněl ani na vydání zatykače na „zlé katalánské separatisty“, včetně tamního premiéra Puigdemonta, toho času v Bruselu, nebo šéfa katalánské policie, která, i přes občasný odpor některých příslušníků, byla převedena pod správu Madridu. Důvod? Vzpoura proti centrální vládě. Puigdemont vyzval všechny katalánské separatistické strany, aby utvořily koalici s cílem vyhrát volby, osvobodit politické vězně a ustanovit samostatnou republiku.

Proč se chce Katalánsko odtrhnout?

Když jsme se v hodinách zeměpisu bavili o Španělsku, zdůraznil nám pan učitel, že pokud byste obyvateli Katalánska řekli, že je Španěl, zaručeně byste neodešli po svých. Zprvu se může jevit toto hašteření jako malicherné, ale pro Katalánce se silným národním cítěním je tento problém velice palčivý. Proč se nepokládají za součást Španělska? Hlavně kvůli svojí odlišné kultuře a jazyku – katalánštině. S tou je ovšem jeden problém. Rozumí jí sice 94 % tamních obyvatel, ale psanou formu zvládá jen asi 54 %. To je výsledek vlády diktátora Franca, který za své vlády zaváděl rozsáhlé represe proti menším národnostním skupinám Španělska. Jde tedy o podobnou skutečnost jako v případě Slováků za dob Československa, respektive po roce 1989, kdy se začala vážněji prosazovat myšlenka Slovenské republiky.

Vzpomínky na paní učitelku

třída kvarta B

Snad nic nerozdělilo studentstvo gymnázia tak, jako otázka příjmení paní učitelky Moravcové/Musálkové. Zatímco starší žáci tvrději trvají na rodném jméně, ti mladší všude prosazují jméno nové. A to i poté, co vyměnila místo působení a opustila naši školu.

Na paní učitelku vzpomíná mnoho studentů s láskou. V jejich očích byla milá i přísná zároveň, trpělivá i neoblomná, studenty chápající. Mimo jiné se zasloužila o organizaci olympiády z českého jazyka a obnovení aktivní redakce školního časopisu.

Paní učitelka za sebou zanechala výraznou stopu. Je jisté, že její hlášky a přeřeky se chodbami školy budou nést ještě dlouhý čas. Snad každý vzdělaný člověk musí vědět, že na otázku „Co?“ se odpovídá jediné „Hovno“. Paní Moravcová/Musálková, která své vlasy sama přirovnávala k srsti tchoře, byla otevřená názorům, a i díky tomu se vyvolení stali svědky pronesení věty: „Tery, tak jestli chceš, namaluj si hrobeček EU do občankového sešitu.“ Legendy praví, že hrobeček je v sešitu namalován pořád.

V červnu minulého roku naše třída připravila pro paní učitelku rozlučkové překvapení. Detaily Vám neprozradíme, můžeme však říci, že mělo co do činění s dvaceti šesti květinami a fotkou plastové láhve s lidmi v pozadí. Dále bychom se chtěli omluvit všem, kteří paní učitelku potkali na chodbě při cestě z učebny tercie B. My jsme ji nerozbrečeli schválně, všechno v dobrém.

Tímto článkem se celý školní časopis loučí s naší drahou paní učitelkou, a pokud je tento článek dobrý, můžeme za to my, a pokud ne, může za to paní Moravcová/Musálková, že nás to tak naučila.

Dunkerský zázrak

Lodě, letadla a statisíce vojáků uvnitř válečného pekla | Ingrid Hamada

Takto by se stručně dala popsat slavná bitva u severofrancouzského města Dunkerque, která se odehrála mezi 24. květnem a 4. červnem roku 1940. Vojska nacistického Německa zde při skvěle provedené a rychlé operaci obklíčila statisíce britských, francouzských a belgických vojáků (v té době se zde nacházela téměř celá britská armáda). Ale i přesto se podařilo při evakuaci s krycím názvem „Operace Dynamo“ do Anglie dostat přibližně 335 tisíc vojáků na zhruba osmi stovkách lodí. Protože si Winston Churchill předem myslel, že bude možné zachránit pouze 30 tisíc vojáků, hovořil později o této akci jako o „dunkerském zázraku“.

Upřímně, začala jsem se o tuto událost pořádně zajímat až před rokem. A proč zrovna před rokem? Protože jsem zjistila, že (podle mého) skvělý režisér Christopher Nolan (k jehož filmovým dílům patří Interstellar, Počátek nebo trilogie Temný rytíř) se chystá právě tuhle historickou událost přivést na světlo světa ve filmové podobě.

Snímek měl premiéru 13. července 2017 v Londýně. Navštívil ji i člen britské královské rodiny, princ Harry. Jde o nizozemsko-britsko-francouzsko-americké válečné drama. Film je rozdělen na tři dějové linie, které se ke konci protnou: na moři, na pevnině a ve vzduchu. Každé z těchto dějství má svého hlavního aktéra. Událostem odehraným na pevnině dominují mladý herec Fionn Whitehead a populární zpěvák Harry Styles (ano, už i zpěváci se zapojují do válečných filmů). Mark Rylance hraje obyčejného anglického občana, který řídí jednu ze stovek dalších civilních malých plavidel na moři, které při evakuaci hodně pomohly. A pak tady máme také velice dobře známého herce Toma Hardyho jakožto pilota spitfiru. Během některých napínavých scén, při kterých se vám svírá srdce a zatajuje dech, uslyšíte tikání hodinek, a ne, nejsou to vaše hodinky, tento zvuk patří režisérovi. Tento efekt má za úkol docílit toho, abyste po celou dobu filmu cítili, stejně jako vojáci, že zde šlo hlavně o čas. Musím zmínit kamarádovu hlášku, který byl se mnou v kině, a to: „Tady jsou horší jumpscary než ve filmu V zajetí démonů 2!“ (Jumpscare je scéna, při které se stane nějaká nečekaná věc, a vy se leknete, až v křesle nadskočíte.) A vlastně s ním i souhlasím, protože opravdu není příjemné, když se z ticha vynoří nepřátelský letoun a začne vám střílet kulky do uší.

Snímek Dunkerk se rozhodně Nolanovi neuvěřitelně povedl. Scénář, který sám napsal, vyjádřil hodně emocí i v tak málo slovech. Tohle byla už druhá spolupráce Nolana s holandským kameramanem Hoyte Van Hoytemou (předtím film Interstellar), jehož kameramanské zkušenosti jsou opravdu poznat. Také soundtrack, který celkově pod-

Foto: Warner Bros Pictures

barvoval snímek, byl strhující, ale není se co divit, když to byla samotná legenda Hans Zimmer, jehož hudba dokáže pozvednout každý film. Herci byli taky skvělí, a to jsem u těch mladších aktérů čekala opak, ale příjemně mě překvapili. Samozřejmě se musím zmínit, že i když někteří jiní režiséři používají 70mm film na natáčení některých částí svých filmů, Nolan tento snímek natočil celý pouze a jen na 70mm film, který jde promítat jen v kinech IMAX. Jaký je v tom rozdíl? Analogová projekce IMAX kina má obrovská plátna (20 × 25 m) a zážitek se tak několikrát znásobí. To naše v Praze je největší v České republice a jedno z největších digitálních pláten v Evropě. Plátno je opatřeno tisíci malými otvory, aby nebyl tlumen zvuk reproduktorů, které jsou umístěné za plátnem.

Moje závěrečné hodnocení? Vynikající! Už dlouho jsem neviděla tak skvělý válečný film a jsem naprosto nadšená, že jsem se byla podívat. Jen je mi líto, že jsem snímek neviděla v IMAX projekci. Rozhodně si myslím,

že je Dunkerk obrovským kandidátem na další ročník Oscarů a jestli nevyhraje, tak by akademici měli navštívit očiře a ušáře. A vy se na něho určitě podívejte! Za mě 9/10.

Nejlepší ředitel

Svatopluk Břetislav Bartoloměj Bořivoj

Při jedné z porad našeho časopisu vyšlo najevo, že skoro nikdo v redakci neví o jedné z nejslavnějších chvil našeho ústavu, tedy době krátce po skončení druhé světové války, kdy v čele Gymnázia Kroměříž stál místní boháč a patriot kocour Mourek. Blesková anketa, jejíž vyhotovení jsme zadali Svatce Huňové, ukázala, že o mnoho lépe na tom nejsou ani ostatní žáci, a tak jsem se rozhodl, že je mou povinností napsat sem o tomto významném období pár řádků.

Jeho Eminence pan profesor Mourek – jak si prý nechával říkat – se stal ředitelem školy ještě v dubnu roku 1945, když pod okny gymnázia pochodovali rumunští vojáci hledající zbylé nacisty, schovávající se mezi stromy v Podzámecké zahradě maskováni za slušné Čechy. Jedním z jeho prvních kroků bylo, že z titulu své funkce s okamžitou platností přerušil výuku biologie, neboť jeho humanistické názory nedovolovaly jeho svědomí toleranci tehdy populárních pokusů na zvířatech. Moudře též zakázal chemii, protože chemii nemá nikdo rád. Plánoval navíc, že by Gymnázium Kroměříž jako jedna z prvních škol na Moravě zakoupilo několik počítačů pro potřeby výuky – zlí jazykové ale tvrdí, že to prosadil hlavně proto, že jeho neteř Micka vlastnila prosperující podnik, kde se zpracovávaly myši.

Působení profesora Mourka však nemělo dlouhého trvání. Jednoho večera, když už se zdálo, že válka je pryč a zavládne klid na práci, táhl přes město 420. pluk Rudé armády. Poměrně hladoví vojáci samozřejmě netušili, s kým mají tu čest, a nebohého profesora snědli. Tak skončil nejlepší ředitel v historii Gymnázia Kroměříž.

Zůstává ovšem otázkou pro nás, historiky, zda by Mourek svůj šestiletý mandát (tj. do roku 1951) vůbec býval schopen dokončit. Českoslovenští komunisté ho totiž plánovali jako jednoho z prvních poslat po převzetí moci do uranových dolů, protože Mourek finančně podporoval západní zahraniční odboj. Klement Gottwald, který se později stal prvním rezníkem na postu československého prezidenta, mu také zablíval, že Mourek v dosud málo popsané epizodce roku 1937 svedl Gottwaldovu ženu Martu. Ta o něm prý tehdy prohlásila: „Klémo, tohle je teprv kocour!“ Soudobí badatelé se také shodují na tom, že Mourek byl docela zvíře.

Osud a poslání profesora Mourka jakožto ředitele Gymnázia Kroměříž nakonec dokonala až jeho pravnučka Jana Polachová. Ta se stala ředitelkou roku 2006. Slávy svého předka však zdaleka nedosáhla.

Foto: Státní okresní archiv Kroměříž

Učitelské hlášky: díl čtvrtý – pan Pospíšil

Adéla Přecechtělová

Pana Pospíšila jsme vybrali, protože je to skvělý učitel zeměpisu a jeho prezentace i hlášky mluví za všechno. Určitě jste se s ním už mnohokrát setkali, a jestliže ho máte ze zeměpisu, tak jste již mnohokrát slyšeli jeho obdivuhodné „wua“. A jestli ne, tak si to v příštích hodinách rozhodně neodpustí.

Podívejte se, jak nám ten ledovec krásně vyhladil Polsko.

Tuto větu jsme si nemohli odpustit, protože na stupnici 0/10 (v hodnocení podle hlasitosti smíchu) dostala 11/10. Ledovec si zřejmě ve třicátých letech podal přihlášku do NSDAP.

Ono se to do těch dětí zasune a pak se to po pár letech zase vysune.

Větu jsme samozřejmě vytrhli z kontextu, ale takto je ještě vtipnější.

Kdo se nechá vyvolat? Chci vidět les rukou! Nehlaste se všichni!

Tuto hlášku znají určitě všichni studenti pana Pospíšila. Nikdy ji nevynechá.

Ta orientace... špaterynka.

Při zkoušení orientace z Českého masivu z pana učitele vypadlo už hodně zajímavých vět, ale toto vedlo dokonce k obdivuhodnému vytváření nových slov.

Řekni mi, proč nemám být rasista.

Pan učitel rozhodně rasista není, ale aspoň nám tímto pomáhá tvořit zamyšlení hodné důvody.

No ale rasistovi to stejně nevysvětlíš.

Potom, co z nás vypadly nějaké slušné argumenty a už jsme si mysleli, že z něj přestává být rasista, nás pan učitel znovu vrátil na zem, aby nám řekl, že se vlastně snažíme zbytečně.